

Л. Дж. Смит

Книгите от поредицата
ДНЕВНИЦИТЕ НА ВАМПИРА

Пробуждането
Борбата
Яростта
Тъмното обединение

Продължение на поредицата
ДНЕВНИЦИТЕ НА ВАМПИРА:
ЗАВРЪЩАНЕТО

Свечеряване
Сенчести души
Полунощ

ДНЕВНИЦИТЕ на ВАМПИРА

сенчести души

КНИГА ШЕСТА

Превод
Диана Кутева

Издателство ИБИС
София

Мило дневниче – прошепна Елена, – колко е разочароващо това? Оставих те в багажника на ягуара, а сега е два след полунощ. – Притисна пръста си към крака под нощницата си, все едно пишеше с химикал, за да добави точката. Продължи да нашепва още по-тихо, облегнала чело на прозореца. – А и се страхувам да изляза навън, в тъмното, за да те взема. Умирам от страх! – Опря още веднъж пръст върху крака си и чак след това, щом усети стичащите по бузите си сълзи, неохотно включи мобилния си на запис. Беше глупаво да хаби батерията, но не можеше да го превъзмогне. Нуждаеше се от това.

– И ето че сега съм тук – заговори тя приглушено, – на задната седалка на колата. Това трябваше да са бележките за днешния ден в дневника ми. Между другото, за това пътуване се разбирахме така: аз да спя на задната седалка на ягуара, а Мат и Деймън навън. Сега навън е толкова тъмно, че никъде не виждам Мат... Боя се, че полудявам, плача и се чувствам напълно изгубена... Толкова самотна без Стефан...

– Трябва да се отървем от ягуара – твърде голям, твърде червен, твърде крещящ и твърде запомнящ се, а ние се стараем да *не* бием на очи, докато пътуваме към мястото, където може би ще открием Стефан. Пръстенът с лапис лазули и диамантеният медальон, който Стефан ми остави в деня, преди да изчезне, ще останат

най-ценните ми притежания, след като продадем колата. В деня преди... преди Стефан да бъде подмамен да потегли на толкова дълъг път с надеждата, че може да се превърне в нормално човешко същество. А сега...

– Как да спра да мисля за това, какво му причиняват *те* точно в този момент – които и да са тези *те*? Вероятно онези китсунета, злите духове на лисиците в затвора, наречен Ши но Ши. – Елена замлъкна, за да избърше нос в ръкава на нощницата си. – И как въобще се забърках в тази каша?

Поклати глава и удари с юмрук върху облегалката.

– Ако успея да реша тази загадка, може би ще измисля план А. Винаги съм имала план А. Приятелките ми пък винаги са имали план Б и В, за да ми помогнат. – Елена примигна натъжено, замислена за Бони и Мередит. – Но сега съм ужасена, че никога повече няма да ги видя. Страх ме е и за целия Фелс Чърч.

За момент момчето остана все така сковано, с юмрук, притиснат върху коляното. Един тих глас ѝ нашепваше отвътре: *Спри да хленчиш, Елена, и се замисли. Замисли се за всичко, при това от самото началото.*

Началото? Кое беше началото? Стефан?

Не, тя беше живяла във Фелс Чърч много преди Стефан да се появи в града.

Бавно, почти сънено, продължи да диктува на мобилния си телефон.

– Първо: коя съм аз? Елена Гилбърт, осемнадесетгодишна. – После добави, но още по-бавно: – Не *мисля*... че ще е лишено от основания да кажа, че съм красива. Ако не знаех, че съм красавица, никога нямаше да се огледам в огледало. И никой нямаше да ме засипва с комплименти. Макар че красотата ми не е нещо, с което би трябвало да се гордея, защото просто съм я наследила от майка си и баща си...

– Как изглеждам? Имам руса коса, падаща на вълни върху раменете ми, и сини очи, за които някои казват,

че приличат на лапис лазули: тъмносини, със златисти точки. – Засмя се сподавено. – Може би именно заради това толкова ме харесват вампирите.

Отново стисна устни и заговори по-сериозно, зареяла поглед в непрогледния мрак наоколо:

– Много момчета ме наричаха най-ангелското момиче на света. И аз кокетничех с тях. Всъщност просто ги изпользвах, за да се сдобия с популярност, за забавление, за какво ли не още. Честна съм, нали? Свикнах да гледам на момчетата като на трофейни завоевания. – Замълча. – Но имаше и още нещо. Нещо, за което през целия си живот съм знаела, че ще се сбъдне, но не знаех какво точно е то. Имах чувството, че непрекъснато търся нещо в момчетата, което никога не можех да открия. Никоя от свалките ми или игричките с момчетата не успя да докосне... нещо дълбоко в сърцето ми... докато накрая не се появи едно много специално момче. – Елена спря, преглътна и едва тогава го повтори: – Да, точно така... едно *много* специално момче. Името му беше Стефан. Но се оказа, че *той* не е такъв, какъвто изглеждаше, а именно – нормален, но *великолепен* гимназист с разрошена тъмна коса и очи, зелени като изумруди. Стефан Салваторе се оказа вампир. Истински вампир.

Елена спря, за да си поеме дъх, задавена от чувствата и спомените. Успя да изрече следващите си думи едва след като си пое дълбоко дъх:

– Както и по-големият му брат, прекрасният Деймън.

Прехапа устни смутено. Доста време изтече, преди да продължи:

– Щях ли да се влюбя в Стефан, ако от самото начало знаех, че е вампир? Да! Да! *Да!* Щях да се влюбя независимо от всичко останало! Но това промени много неща – промени и мен. – Пръстът на Елена се плъзна по нощницата ѝ. – Разбираш ли, цялата работа е в това, че вампирите доказват любовта си, като си

обменят кръв. Е, моят проблем бе... че споделях кръв и с Деймън. Не беше изцяло по мое желание, а защото той постоянно ме преследваше, денем и нощем.

Въздъхна.

– Деймън вечно ми *повтаряше*, че иска да ме превърне във вампир и в негова принцеса на нощта. Което означаваше, че ме искаше изцяло и само за себе си. Но аз нямах доверие на Деймън, освен ако не ми дадеше честната си дума. Това е едно от най-странните му качества – той никога не нарушаваше думата си.

Елена усети как устните ѝ се извиват в странна усмивка, но сега тя заговори по-спокойно и по-плавно, почти забравила, че диктува на мобилния си телефон.

– Едно момиче, замесено с двама вампири... ами, доста е вероятно да се стигне до сериозни неприятности, нали? Така че може би си заслужих всичко, което ме сполетя. Аз умрях. Не просто „умрях“, като когато ти спре сърцето и после те съживят и ти се завърнеш пак в света на живите, за да им разказваш, че си видял Светлината. Аз *отидох* при Светлината. Аз *умрях*. И когато се завърнах сред живите – каква изненада! Бях превърната във вампир.

Деймън беше... мил с мен... или поне така ми се стори, когато за пръв път се събудих като вампир. Може би заради това все още изпитвам... чувства към него. Може би, защото той не се възползва от мен, въпреки че съвсем лесно можеше да го стори.

Като вампир обаче разполагах с време само за няколко неща. Успях да си спомня за Стефан и така да го заобичам още повече, особено след като вече бях съвсем наясно колко мъчително е било за него това мое преобразяване. Присъствах на заупокойната църковна служба, посветена на самата мен! Страхотно! Макар че всеки май би трябвало да го преживее. Научих още, че винаги, абсолютно винаги трябва да нося със себе

си пръстен с лапис лазули, за да не се превърна в изпепелен вампир. Трябваше да се сбогувам с четиригодишната си сестричка Маргарет, да се видя с най-добрите си приятелки Бони и Мередит...

Сълзите се стичаха незабелязано по лицето на Елена. Но тя продължи да мълви:

– И тогава умрях отново. Умрях по начина, по който умират вампирите, когато не носят пръстен с лапис лазули на слънчева светлина. Не се разпаднах на пепел; бях само на седемнадесет. Но така или иначе, слънцето ме уби. Напускането ми на този свят беше почти... спокойно. Тогава накарах Стефан да обещае да се грижи за Деймън, и то завинаги. И мисля, че Деймън също се закле, макар и само мислено, да се грижи за своя единствен брат. И така умрях, прегърната от Стефан, и с Деймън до мен, докато бавно се отнасях, все едно че заспивах.

– А после засънувах разни неща, които сега не помня ясно. За да се стигне най-внезапно до онзи забележителен ден, когато всички се шашнаха, защото им заговорих чрез устата на Бони, която е медиум, бедничката. Вероятно всичко това бе свързано със съгласието ми да се нагърбя с ролята на дух, пазител на Фелс Чърч. Над нашия град бе надвиснала заплаха. Приятелите ми трябваше да се борят с нея и тъкмо когато се бяха отчаяли, че са загубили, аз бях изпратена отново в света на живите, за да им помогна. И след като войната беше спечелена, бях оставена с онези странни сили, които не разбирах. Но там беше и Стефан! И ние пак бяхме заедно!

Елена обви плътно ръце около себе си, все едно държеше Стефан, като си представяше топлата му прегръдка. Затвори очи. Дъхът ѝ секна.

– Относно моите способности... да, нека ги обсъдим. Владее телепатия, която мога да упражнявам, ако и другият човек е телепат – каквито са всички вампи-

ри, но в различна степен, освен ако не споделят кръв с теб в това време. Имам и крила.

– Наистина – аз имам криле! И крилето имат сили, много сили, направо невероятни. Обаче съществува и един-единствен проблем: нямам никаква, дори най-бегла представа как точно трябва да се използват. Защото има нещо, което понякога долавям, ето като *сега* например, което се напъва да изскочи от мен, дори се опитва да накара устните ми да го назоват, като се старае да нагласи тялото ми в най-подходяща позиция. Това са *Криле на защитата* и *това* ми звучи като нещо, което наистина ще ни е от полза в това наше пътуване. Ала аз, за беда, дори не мога да си припомня как преди накарах крилето да работят – още по-малко мога да разбера как да използвам новите. Повтарям думите като идиот, обаче нищо не се получава.

– И така, аз отново съм човек – като Бони. Ох, Господи, само ако можех в този миг да *видя* нея и Мередит! Но през цялото време си повтарям, че с всяка минута все повече се приближавам към Стефан. Така е, въпреки заобиколните пътища, които избира Деймън, за да заблуди онези, които се опитват да ни проследят.

– Защо някой ще иска да ни проследява? Ами, виждаш ли, когато се върнах от отвъдното, имаше огромен изблик на Сила и всеки по света, който можеше да я долавя, я усети.

– Как да обясня Силата? Това е нещо, което всеки притежава, но което хората – с изключение на истинските медиуми като Бони – дори не познават. Няма съмнение, че вампирите владеят Силата и я прилагат, за да карат хората да ги харесат или да си въобразяват, че реалността е друга. Както например Стефан успя да внуши на служителите в училищната администрация, че документите му са в ред при „преместването“ му в нашата гимназия „Робърт Е. Лий“. Използват Силата

и за да побеждават други вампири, създания на мрака или просто обикновените хора.

Но говорех за изблика на Сила, появила се, когато аз се приземих от небесата. Беше толкова огромна, че привлече вниманието на две ужасни създания от другия край на света. И те решиха да дойдат при нас, за да проверят на място каква е причината за изригването на тази чудодейна сила и дали евентуално не биха могли да извлекат някаква полза от това чудо.

Не се шегувам за тези двамата, като ги описвам като пришълци от другия край на света. Наричат се китсуне или зли духове на японски лисици. Те са нещо като нашите върколаци, обаче хилядократно по-опасни. Толкова мощни, че си служеха с *малахи*, които всъщност са растения, но приличат по-скоро на насекоми. Те могат да бъдат малки като топлийки или достатъчно големи, за да погълнат ръката ти. Малахът се закрепва към нервите ти и прониква в нервната ти система, а накрая целият те обсебва отвътре и те покорява на волята си.

Сега Елена тръпнеше от ужас. Гласът ѝ съвсем спадна.

– Тъкмо това се случи на Деймън. Едно такова съвсем дребничко същество проникна в него и го завладя отвътре, след което той не беше нищо повече от покорна марионетка на проклетия Шиничи. Забравих да спомена, че имената на двете китсунета са Шиничи и Мисао. Мисао е момичето. И двамата имат черни коси с червени кичури по краищата, но косата на Мисао е по-дълга. Уж били брат и сестра, но определено не се държат като такива.

И щом Деймън се оказа безвъзратно обсебен и покорен, Шиничи го подтикна... към ужасни постъпки. Подмами го да измъчва първо мен, а после и Мат. И досега, от време на време, Мат го обзема желание да убие Деймън заради тези мъчения. Но ако беше видял

това, което аз видях с очите си – цялото онова тънко влажно второ тяло, което трябваше да извлека със собствените си нокти от гръбнака на Деймън, който тогава припадна от болка, то Мат щеше да разбере по-добре. Не мога да обвинявам Деймън за това, което Шиничи го застави да извърши. *Не мога*. Деймън беше... не можете да си представите колко различен. Беше смазан. *Плачеше*. Той беше...

Както и да е, не очаквам да го видя такъв отново. Но ако някога си върна силите на Крилете, Шиничи здравата ще го загази.

Виждаш ли, мисля, че това беше най-голямата наша грешка от предишния ни сблъсък с него. Най-накрая имахме възможност да се бием с Шиничи и Мисао, *а не ги убихме*. Постъпихме прекалено морално, прекалено благородно или така нататък.

Оказа се огромна грешка.

Защото Деймън не беше единственият нападнат от малаха на Шиничи. Пострадаха и няколко момичета, съвсем млади, четиринадесет или петнадесетгодишни, че и още по-малки. Както и няколко момчета. Всички се държаха... като напълно умопобъркани. Нараняваха себе си, членовете на семействата си. Но преди сделката с Шиничи не знаехме колко лошо е положението.

Може би бяхме прекалено *неморални*, след като сключихме сделка със злото. Но те отвлякоха Стефан, а Деймън, който вече беше завладян от тях, беше станал техен помощник. След като се освободи от малаха, Деймън поиска от Шиничи и Мисао да ни кажат къде е Стефан, а след това завинаги да напуснат Фелс Чърч.

В замяна на това Деймън позволи на Шиничи да проникне в съзнанието му.

Всички вампири са обсебени от Силата, а китсунето – от спомените в нечие съзнание. Шиничи искаше да изтрие спомените на Деймън за последните няколко дни – периода, през който Деймън беше обладан от

малаха и ни измъчваше... както и за момента, когато моите криле подтикнаха Деймън да осъзнае какви злини бе сторил. Съмнявам се, че самият Деймън би искал да запази тези спомени – нито за извършеното от него, нито за промяната му, защото накрая щеше да му се наложи да признае сторените от него злодеяния. Поради това Деймън позволи на Шиничи да заграби спомените му, а пък Шиничи на свой ред трябваше да му издаде къде е затворен Стефан.

Проблемът бе, че се доверихме на честната дума на Шиничи, че след всичко това завинаги ще ни остави на мира. Тогава още не подозирахме, че Шиничи може така лесно да се отмята от обещанията си.

На всичкото отгоре оттогава Шиничи използва канала за телепатия между своя мозък и мозъка на Деймън, за да обсебва и други негови спомени, без дори самият Деймън да подозира за коварното посегателство на китсунето.

Случи се снощи, когато се натъкнахме на един полицаи. Той се усъмни в нас – попита какво търсят трима тийнейджъри в толкова скъпа кола, при това в толкова късен вечерен час. Деймън бе принуден да прибегне до силата на внушението, за да го застави да ни остави на мира. Само че след броени часове Деймън вече въобще не помнеше за срещата с този полицаи.

Това изплаши Деймън, макар че не си го призна. А всичко, което плаши Деймън, мен ме плаши до *смърт*.

Може да попиташ какво *правят* трима тийнейджъри посред нощ, сред някаква пустош в Юниън Каунти в щата Тенеси, ако можеше да се вярва на последния пътен знак, покрай който минахме. Пътуваме към някаква Порта, водеща към Тъмното измерение... където Шиничи и Мисао са скрили Стефан в затвора, наричан Ши но Ши. Шиничи записа това име в съзнанието на Деймън. Обаче Деймън упорито отказва да ми обясни къде се намира това загадъчно място. Е, най-важното

е, че Стефан се намира някъде там, така че все някак си ще стигна до него, дори и да трябва да платя с живота си. Дори и да се наложи да се науча да убивам. Вече съвсем не приличам на някогашното симпатично малолетно създание от Вирджиния.

Елена спря и въздъхна. Продължи чак след като се настани по-удобно на седалката.

– А защо и Мат ни придружава? Заради Каролайн Форбс, моя приятелка още от детската градина. Миналата година... когато Стефан за пръв път се появи във Фелс Чърч, и двете си паднахме по него. Само че Стефан въобще не хареса Каролайн. Не е чудно, че впоследствие тя се превърна в нашия най-зъл враг.

Освен това Каролайн се оказа щастливката при първото посещение на Шиничи сред момичетата от Фелс Чърч. Но най-важното: тя беше гадже на Тайлър Смолуд, преди да се превърне в негова жертва. Чудя се колко дълго са били заедно и къде се спотайва сега Тайлър? Зная само, че Каролайн се залепи за Шиничи, защото се „нуждаела от съпруг“. Поне така заяви тя. Така че според мен – е, по-скоро според предположението на Деймън – тя ще се сдобие с върколачета... Защото баща им, Тайлър, е върколак.

Деймън казва, че бебето върколак превръща майката във върколак по-бързо, отколкото ако бъде само ухапана от такъв. И че през някакъв период от бременността може да избира дали да бъде вълк, или човешко същество, но преди този момент ще е само някаква сбъркана смес от двата вида.

Тъжно е все пак, че Шиничи повече въобще не ѝ обърна внимание, след като му призна всичко.

Преди *това* обаче Каролайн падна дотам в отчаянието си, че обвини Мат в изнасилване и в непристойно поведение спрямо нея, което се случило на някаква тяхна среща. Сигурно е знаела нещо за действията на Шиничи, защото твърдеше, че „срещата“ ѝ с Мат била

точно когато той бе нападат от онзи малах, способен да погълне цялата ти ръка. Все пак бе странно, че белезите от малаха по ръката на Мат приличаха на драскотини от женски нокти.

Това, разбира се, накара полицаите да тръгнат по следите на Мат. Така че аз всъщност го *заставих* да дойде с нас. Бащата на Каролайн е един от най-влиятелните хора във Фелс Чърч, *на всичкото отгоре* е близък приятел с областния прокурор на Риджмънт и е предводител на един от онези мъжки клубове, където си имат тайни знаци и разни други такива отличия, с които ставаш „по-изтъкнат в обществото“.

Ако не бях убедила Мат да избяга и вместо това той бе дръзнал да се противопостави на обвиненията на Каролайн, от фамилията Форбс сигурно щяха да го *линчуват*. Усещам как ме облива изгаряща ярост – не само гняв и болка заради Мат, а и гняв към Каролайн, защото с постъпката си предаде всички момичета. Защото повечето момичета не са патологични лъжкини и не биха излъгали така за някое момче. Тя посрами всички момичета с недостойните си постъпки.

Елена спря и сведе поглед към ръцете си, преди да добави:

– Понякога, когато се вбеся на Каролайн, така се разтрепервам, че чашите се разклащат или моливите се изгъркулват от масата. Деймън каза, че всичко това било от аурата ми, от жизнената ми сила и че съм се променила, откакто се завърнах от отвъдния свят. Най-важната промяна се свеждала до това, че сега всеки, който пие от кръвта ми, ще стане невероятно силен.

Стефан беше достатъчно силен, така че демоничните лисици никога не биха успели да го подмамят в капана си, ако Деймън не го беше изиграл още в самото начало. След това са го победили, защото силите му са били отслабени и е бил заобиколен от желязо. Желязото действа зле на всяко свръхестествено създание, а

освен това вампирите трябва поне веднъж дневно да се хранят, за да не губят сили. Мога да се обзаложа, не, направо съм *уверена*, че точно това са използвали, за да го сломят.

Точно заради това непрекъснато се питам в какво състояние е Стефан сега. Но не мога да си позволя да изпадам в паника или да се вбесявам. Рискувам да изгубя контрол над аурата си. Деймън ми показа как да прикривам аурата си и да приличам на нормално момиче. Тя все още е с бледозлатист оттенък и е много красива, но не може да служи като насочващ фар за същества като вампирите.

Защото има още нещо, което моята кръв, а може би и аурата ми, могат да правят. Тя може... о, ами, нали сега мога да говоря каквото си искам? Аурата ми кара вампирите да ме желаят... все едно са нормални момчета. Не само да ме хапят, сещаш ли се? Искат да ме обсипват с целувки и всичко останало. И така, естествено, ако я усетят, те ще се втурнат към мен. Все едно светът е изпълнен с пчели, събиращи мед, а аз съм единственото цвете в него.

Така че трябва много да се старая, за да крия аурата си. Ако се проявява съвсем слабо, ще мога да се преструвам, че съм нормално човешко същество, а не създание, което е умряло и после се е завърнало. Но е трудно непрекъснато да си напомням, че трябва да я крия. А е доста болезнено, когато трябва да я прибера внезапно, ако съм забравила!

И тогава чувствам – това вече е абсолютно лично, нали? Проклет да си, Деймън, ако чуеш това. Тогава искам Стефан да ме ухапе. Ухапването облекчава и ти става готино. Когато те ухапе вампир, боли само ако се съпротивляваш или ако вампирът иска да те заболи. Иначе ти е много хубаво, и тогава се докосваш до съзнанието на вампира, който те е ухапал и... *о, Стефан ми липсва толкова много!*

Елена се разтрепери неудържимо. Колкото и да се стараяше да потиска въображението си, не можеше да спре да се тревожи за всичките злини, които тъмничарите можеха да сторят на Стефан. Стисна отчаяно мобилния си телефон и остави сълзите да покапят върху него.

– *Не мога* да си позволя да мисля за това, което може би са му причинили, защото тогава *наистина* ще полудея. Ще се превърна в непрекъснато трепереща и умопобъркана глупачка, която иска само да креши, да креши до безкрай. Всеки миг трябва да се напругам, за да *не* мисля само за това. Защото само хладнокръвната и спокойна Елена, разполагаща с план А, Б и В, може да му помогне. Ще мога да си позволя да треперя, да плача и да крещя чак когато той се озове в безопасност в прегръдките ми.

Елена спря и опита да се засмее, но смехът прозвуча изкуствено. Облегна глава на седалката. От преумора гласът ѝ звучеше дрезгаво.

– Уморих се, толкова съм изтощена. Но поне имам план А. Трябва да измъкна повече сведения от Деймън за мястото, накъдето сме се запътили – Тъмното измерение. Както и за всичко, което му е известно за двете следи, които Мисао ми спомена... за ключа, отключващ килията на Стефан.

Мисля... май още не съм споменала за това. Ключът, лисичият ключ, който е необходим, за да измъкнем Стефан от тази килия, е разделен на две половини, скрити на две различни места. Макар да ми се подигра, защото не знаех нищо за тези скривалища, Мисао все пак ми подсказа къде да ги търся. Явно тя нито за миг не допускаше, че аз действително ще се добера до легендарното Тъмно измерение. Само ми се перчеше със знанията си.

Но аз още помня указанията: първата половина от ключа е скрита „в сребърен славей.“ А втората половина е „заровена в балната зала на Блудуед“.

Трябва да разбере дали Деймън има някаква представа какво може да означават тези загадки. На мен поне ми звучи така, сякаш, щом се озовем в Тъмното измерение, ще трябва да проникнем в нечии къщи. Хм, нали, за да претърсиш бална зала, най-удобно е да уредиш да те поканят на поредния бал? Да, звучи като „да се каже е много по-лесно, отколкото да се направи“, но каквото и да ми струва, ще се справя. Може пък да се окаже съвсем просто.

Елена повдигна решително глава и замря, преди да прошепне:

– Направо не е за вярване. Точно сега вдигнах очи и видях най-нежните предвестници на зората в небето: бледозелено, кремаво-оранжево и най-фин аквамарин... През цялото време, докато говорех, бях заобиколена само от мрак. А сега е толкова ведро и спокойно. Ето, точно сега слънцето се надига над...

Какво, *по дяволите*, беше това? Нещо се стовари на покрива на ягуара.

Много, много силно.

Елена изключи мобилния телефон. Беше изплашена от шума... а сега от покрива се чуваше драцене...

Трябваше да се измъкне от колата. Колкото може по-бързо.

2

Елена изскочи от задната седалка на ягуара и побърза да се отдалечи от колата, преди да се обърне и да види какво се бе стоварило върху покрива.

Мат беше паднал отгоре. Сега се мъчеше да се надигне.

– Мат! О, Господи! Какво ти е? Ранен ли си? – извика Елена.

Мат попита:

– Елена... Боже мой! Какво стана с ягуара? Повреди ли се?

– Мат, да не си *полудял*? Главата ли си удари?

– Някъде одраскан ли е? Работи ли подвижният покрив?

– Няма никакви драскотини. С подвижния покрив всичко е наред.

Елена не знаеше дали подвижният покрив не е пострадал, но се досети, че Мат бълнува. Той се опитваше да слезе от покрива на ягуара, като внимаваше да не го изцапа, но не му беше лесно, като се имаше предвид, че целите му крака бяха в кал. Никак не му бе лесно да слезе от колата, без да допира краката си до нея.

В това време Елена се озърташе смаяно. Самата тя веднъж бе паднала от небето, но това стана, след като за шест месеца бе мъртва, а после се приземи гола. При Мат нямаше нищо подобно. Накрая ѝ хрумна едно съвсем простичко обяснение.

Да, ето го и обяснението, излегнало се край най-близкия бор, за да се наслаждава на сцената, усмихвайки се подигравателно – Деймън.

Не беше висок колкото Стефан, но за сметка на това от аурата му се излъчваше заплаха за околните. Както винаги беше безупречно облечен: черни джинси Армани, черна тениска, черно кожено яке и черни боти, адски пасващи на небрежно развятата му от вятъра черна коса и пронизващите му черни очи.

В този момент Елена се притесняваше от Деймън заради дългата си бяла нощница, която носеше в момента. Бе я взела с идеята да сменя дрехите си под нея, когато им се налага да пренощуват на открито. Проблемът беше, че обикновено го правеше преди зазоряване. Записването на впечатленията ѝ в дневника обаче я беше разсеяло и не бе усетила кога се съмна. А нощницата не беше най-подходящото облекло за ранна сутрешна схватка с Деймън. Не че прозираше, беше от плътна памучна материя, а не от сатен, но с *дантела* около врата. Да се показваш пред вампир с дантела около красивата си шия – самият Деймън ѝ го бе обяснил, – беше все едно да размахваш червена кърпа пред разярен бик.

Момичето скръсти ръце пред гърдите си и побърза да скрие аурата си.

– Приличаш на Уенди – заговори Деймън със заслепяваща подигравателна усмивка, но с одобрителна нотка в тона. Наклони предизвикателно глава.

– Коя Уенди? – попита Елена и в този миг си спомни, че Уенди беше любимата на *Питър Пан*, и изтръпна. Самата Елена много я биваше в подобни подмятания. Но проблемът бе в това, че Деймън беше по-добър.

– Защо питаш, Уенди... *скъпа* – измърка Деймън.

Тя потръпна цялата. Деймън ѝ се бе заклел, че няма да прибегва до внушението, няма да използва телепатичните си способности, за да замъглява или манипу-

лира съзнанието ѝ. Но понякога я обземаше усещането, че той опасно прекрачва границата на позволеното. Да, всичко несъмнено беше по негова вина, помисли си Елена. Не изпитваше никакви чувства към него, освен може би само сестрински. Но Деймън никога не се отказваше от преследването на пляквата си, независимо колко пъти го бе отблъсквала.

Зад гърба си чу шумно изтрополяване и тупване, което несъмнено означаваше, че Мат най-после се бе смъкнал от покрива на ягуара. И веднага се нахвърли срещу Деймън.

– Само не я наричай така! Никаква *скъпа* не ти е Елена! – закрещя той и се обърна към нея: – Уенди сигурно е последното му малолетно гадже. И... и... и знаеш ли какво още *направи*? Как ме събуди тази сутрин? – додаде, разтреперан от възмущение.

– Грабна те и те захвърли върху покрива на ягуара? – опита се да отгатне Елена. Разговаряше през рамо с Мат, понеже полъхна лек утринен бриз и развя нощницата ѝ около нея. Точно сега никак не искаше Деймън да бъде зад нея.

– Не! Искам да кажа, да! *И* да, *и* не! Направи го, без дори да си помръдне пръста! Просто ей така – Мат махна с ръка – ме запрати в една кална дупка. Следващото, което си спомням, е, че бях хвърлен върху покрива на ягуара. Можеше да го счупи. Или да *ми* изпотроши кокалите! И сега затова съм целият в кал – завърши Мат с отвращение, сякаш едва сега го бе осъзнал.

– И *защо* те грабнах и те захвърлих? – попита Деймън. – Какво *правеше* в мига, когато стана всичко това и когато се опитах да те отдалеча от себе си?

Мат се изчерви чак до корените на русата си коса. Сините му очи, обикновено толкова спокойни, сега яростно запламтяха от възмущение.

– Стисках една пръчка в ръка – заяви предизвикателно.

– Хм. Пръчка? Пръчка, като онези, които се вържат край пътищата? Такава пръчка ли?

– Да, взех я от пътя. – Звучеше все така предизвикателно.

– Очевидно обаче с нея е станало нещо странно. – Елена видя, че Деймън внезапно измъкна отнякъде един много дълъг и як кол със силно заострен край. Нямаше съмнение, че беше издялан от твърдо дърво, може би от дъб.

Докато Деймън се преструваше, че вниманието му е изцяло погълнато да оглежда „пръчката“ от всички страни, придавайки си смаяно изражение, Елена се извърна към разпенения Мат:

– Мат! – изрече укорително.

Явно се бе стигнало до повратна точка в студената война между двамата ѝ спътници.

– Просто ми хрумна – Мат упорито продължаваше да държи на своето, – че може да е добра идея. След като трябваше да спя на открито през нощта... Можеше някой друг вампир да започне да се навърта наоколо.

Елена отново се обърна към Деймън, за да се опита да го успокои, но в следващия миг Мат пак се развика сърдито:

– Защо не ѝ разкажеш как ме събуди! – Не дочака отговора на Деймън и продължи още по-шумно: – Тъкмо отворих очи, и той пусна *това* отгоре ми! – Пристъпи през калта към Елена и вдигна нещо. Недоумяваща, Елена го пое и го завъртя в ръката си. Приличаше на къс молив, но беше с червеникав, почти тъмнокафяв цвят.

– Хвърли го върху мен и ми каза да зачеркна двама – продължи Мат. – Убил е двама души и се хвалеше с това!

Внезапно Елена изпита желание да захвърли надолу изцапания молив.

– Деймън! – извика измъчено, докато се опитваше

да отгатне нещо по безизразното му изражение. – Деймън... ти... нали не си...

– Не му се моли, Елена. Ние с теб трябва да...

– Някой ще ми позволи ли да кажа поне една *дума*? – заговори Деймън, вече съвсем раздражен. – Преди да обясня за този молив, ще спомена само, че *някой* се опита да ме прободете още докато бях в спалния чувал. Следващото, което трябва да знаете, е, че това не бяха човешки създания, а вампири, главорези, наемни убийци, обладани от малаха на Шиничи. *И* са поели по следите ни. Добрали са се до Уорън в Кентъки и вероятно са разпитвали за колата. Няма съмнение, че трябва да се отървем от ягуара.

– Не! – извика Мат. – Тази кола... тази кола означава много за Стефан и Елена.

– Тази кола означава много за *теб* – коригира го Деймън. – А пък аз искам да ти припомня, че трябваше да зарежа моето ферари само и само да те *вземем* на това малко пътуване.

Елена вдигна ръка. Не ѝ се искаше повече да ги слуша как се карат. Наистина беше привързана към ягуара. Толкова голям, яркочервен, суперлюксов. Освен това символизираше буйната радост, която изпитаха двамата със Стефан в деня, когато той го купи за нея, за да отпразнуват началото на новия им съвместен живот. Достатъчно ѝ бе само да погледне колата, за да си спомни този ден, когато ръката на Стефан бе обгърнала рамото ѝ. Колко влюбено я гледаше той тогава... а зелените му очи искряха закачливо, развеселени от очакването да ѝ даде нещо, което тя тъй силно желаше.

Елена се смути, а в следващия миг се ядоса, когато усети, че трепери леко, а очите ѝ са пълни със сълзи.

– Ето, видя ли? – упрекна го Мат, като изгледа сърдито Деймън. – Сега я накара да се разплаче.

– Аз ли? Не бях аз този, който спомена за скъпия

ми изчезнал по-малък брат – отвърна Деймън с прес-торена вежливост.

– *Спрете! Просто млъкнете! Веднага!* И двамата – изкрещя Елена, докато се опитваше да овладее гнева си. – И не искам този *молив* – додаде и протегна ръка. Щом Деймън взе парчето дърво от нея, тя забързано изтри ръце в нощницата си. Главата ѝ се замая. Отново изтръпна, като се замисли за вампирите, тръгна по следите им.

И тогава внезапно се олюля, усетила как я обгърна една топла, силна мъжка ръка, а гласът на Деймън прозвуча съвсем близо до нея.

– Сега тя се нуждае само от глътка свеж въздух и аз ще ѝ го осигуря.

Елена ненадейно изгуби почва под краката си – беше в прегръдките на Деймън и двамата се издигаха нагоре.

– Деймън, моля те, би ли ме пуснал долу?

– Тъкмо в този миг ли, скъпа? Вече сме толкова на високо...

Елена продължи с протестите, но можеше да се закъльне, че той ловко я манипулираше. Хладният утринен въздух за кратко проясни мислите ѝ, макар да се разтрепери от студ.

Опита се да се пребори с треперенето, но не успя. Деймън я изгледа изненадано, с напълно сериозен вид, след което започна да се извърта, сякаш се опитваше да съблече якето си. Елена извика забързано:

– Не, не! Просто продължавай да шофираш... искам да кажа, да летиш, а аз ще се държа за теб.

– И да внимавам за нисколетящи птици? – попита Деймън и насмешливо изкриви устни. За да не се засмее, Елена извърна глава.

– Кога се научи да грабваш хората и да ги хвърляш върху колите? – попита го тя.

– О, съвсем наскоро. За мен е предизвикателство,

също като летенето. Нали знаеш колко обичам предизвикателствата.

Сведе поглед към нея със закачливи искри в очите – тези пронизващо черни очи, с толкова дълги мигли – истинско прахосничество да бъдат дарени на някое момче. На Елена ѝ се стори, че е съвсем безтегловна, като пухче от някое глухарче, но главата ѝ се въртеше, като че ли беше пияна.

В този момент изведнъж ѝ стана топло, много топло. Досети се, че Деймън я бе обгърнал със стоплящата си аура. Не само че буквално се сгря, но и топлината стремително я опияняваше, щом той я бе поел в ръцете си. Очите, косата и лицето ѝ се рееха свободно, с лекота, сред златистия облак, кръжаш около раменете му. Не успя да прикрие изчервяването си. Почти чу как той мислено призна колко много я разхубавява това нейно изчервяване, обагрящо страните ѝ в леко розово на фона на нежната ѝ бледа кожа.

И едновременно с изчервяването, неволен физически отклик на неговата топлина и неприкрито възхищение, Елена изпита и неволен емоционален отклик. Обля я вълна на благодарност за това, което бе направил за нея, признателност за високата му оценка към красотата ѝ. Всичко това се смесваше с топлата симпатия, която изпиташе към него. През тази нощ Деймън бе спасил живота ѝ, защото вече бе добила представа колко безмилостни са вампирите, обсебени от малаха на Шиничи. Не искаше дори да си помисли какво можеха да ѝ причинят тези зловещи същества. Можеше само да се радва, че Деймън беше достатъчно съобразителен и – да, достатъчно безпощаден, за да се справи с тях, преди да са се добрали до нея.

Трябваше да е съвсем сляпа или ужасно глупава, за да не признае, че Деймън действително бе великолепен. След като два пъти бе умирала, неговият чар не ѝ въздействаше както на обикновените момичета, но си

оставаше истина, че Деймън пазеше единствено за нея своите редки искрени усмивки.

Проблемът беше, че Деймън бе вампир и умееше да чете мислите ѝ, особено когато тя бе близо до него и аурите им си взаимодействаха. Деймън оценяваше високо възхищението ѝ, което пък на свой ред още повече го усилваше. И преди да се усети, Елена вече се разтапяше, а лишеното ѝ от тегло тяло се отпусна в ръцете на Деймън.

Другият проблем с Деймън беше, че той не се опитваше да ѝ влияе. Също като Елена той бе подвластен на тази обратна връзка в чувствата си, но нямаше нищо против това. Елена се опитваше да издига прегради, но сега те се размиваха и чезнеха. Дори не можеше да разсъждава трезво. Деймън я изпиваше с очи, удивен, с един особен поглед, който тя познаваше, но не можеше да си спомни откъде.

Повече не можеше да анализира ставащото. Просто се потопа в топлината, обгърнала я като сияен пашкул, отдаде се на невероятното усещане да бъде ценена и обичана със сила, която я остави без дъх.

А когато Елена се отдаваше, го правеше без остатък. Дори без съзнателно да полага никакви усилия, тя изви глава назад, откри шията си и затвори очи.

Деймън нежно доближи устните си, подпря тила ѝ с едната си ръка и я целуна.

3

Сякаш времето спря своя ход. Елена откри, че подсъзнателно се опитваше да си спомни кой я целува толкова сладостно. Никога не беше оценявала истински целувките, преди да умре, преди да се превърне в дух, а сетне да се завърне на земята с аура, разкриваща скрития смисъл на мислите на другите хора, на думите и дори на умовете и душите им. Сякаш се бе сдобила с прекрасно ново сетиво. Когато две аури се слоят толкова дълбоко, душите напълно се оголват една пред друга.

Наполовина изгубила съзнание, Елена позволи на аурата си да се рее свободно и почти веднага достигна до нечий разум. За нейна изненада аурата ѝ се отдалечи от самата нея. Това не беше правилно. Успя да улови аурата си, преди тя да се скрие зад голям камък, по-скоро скала. Единственото, което остана извън скалния блок – странно, но ѝ заприлича на снимката на някакъв метеорит, която някога бе видяла, с набраздена и силно обгоряла повърхност, – беше нещо смътно напомнящо на мозък и малко момче, приковано към скалата за двете си китки и двата си глезена.

Елена се стресна. Каквото и да бе това видение, знаеше, че това беше само една метафора и не биваше да съди прекалено бързо какво би могла да означава. Образите пред нея всъщност представляваха символите на разголената душа на Деймън, но във форма,

която само нейното съзнание може да проумее и да разгълкува, ако успее да го погледне от правилната перспектива.

Инстинктивно обаче се досети, че виждаше нещо много важно. Тя бе преминала през замайващата наслада, толкова всепоглъщаща, че дъхът ти секва, когато сливаш душата си с нечия друга. А сега вродената ѝ любвеобилност, примесена с неясно безпокойство, я подтикна да го заговори.

– Студено ли ти е? – рече тя на детето, приковано към камъка с толкова дълги окови, че можеше да обгръща краката си с ръце. Беше облечено с парцаливи дрехи, изцяло в черно. Детето само ѝ кимна мълчаливо. Големите му тъмни очи сякаш изпълваха цялото му лице.

– Откъде си? – попита го предпазливо Елена, докато се чудеше как да стопли измръзналото детско телце. – Сигурно не си излязъл от *това*? – предположи тя и погледна към грамадната каменна канара. Детето отново ѝ кимна.

– Вътре е по-топло, но той вече няма да ме пусне там.

– Той ли? – Елена винаги дебнеше за признаци, издаващи намесата на Шиничи, онзи зъл лисичи дух. – Кой е този *той*, мило дете? – Коленичи и пое в дланите си детските ръчички. Оказаха се леденостудени, като замръзнало желязо.

– Деймън – прошепна дрипавото момче. За първи път погледът му се отклони от лицето ѝ, за да се огледа ужасено наоколо.

– Деймън е сторил това? – Отначало гласът на Елена се извисяваше, но после спадна, смекчен като шепота на момчето, когато то повдигна умолително очи към нея. Имаше толкова отчаян вид, безпомощно разтворило устни, като котенце, чиито нокти са още съвсем меки.

Това са само някакви си символи, припомни си

Елена. *Това е умът на Деймън или по-скоро душата му. Именно това виждаш сега.*

Но така ли бе в действителност? – внезапно взе връх разумът ѝ. Не беше ли там – преди време с някой друг, – когато видя неговия вътрешен свят, необятните простори на душата му, изпълнени с любов и красота, облени в лунна светлина? Всичко това символизираше нормалното, здравословно функциониране на един необикновен разум. Сега Елена не си спомняше името на тази личност, но помнеше красотата. Беше сигурна, че собственото ѝ съзнание би прибягнало до подобни символи, за да се разкрие пред нечие друго.

Не, осъзна внезапно и съвсем ясно: сега *не* виждаше душата на Деймън, защото тя бе скрита някъде там, по-навътре в грамадната, тежка скала. Той живееше скован и притиснат в този ужасяващ затвор и самият той *искаше* да е така. Това, което бе останало отвън, бе само някакъв прастар спомен от детството му, едно момче, прогонено от собствената си душа.

– Ако Деймън те е приковал тук, тогава кой си ти? – попита Елена предпазливо, докато се взираше в черните като катран очи на детето, черната коса и чертите на лицето му, които *позна*, макар и толкова незрели.

– Аз съм... Деймън – прошепна малкото момче с побелели устни.

Дори и това признание бе болезнено, каза си тя. За нищо на света не искаше да накърни този символ от детството на Деймън. Искаше той да почувства същата сладост и облекчение, които изпитваше и тя. Ако съзнанието на Деймън можеше да се сравни с къща, тя бе готова да я подреди цялата, да осигури цветя и светлина във всяка нейна стая. Или, ако я сравняваше с пейзаж, щеше да обгради ярката кръгла луна с венец или да изпъстри облаците с разноцветни дъги. Ала вместо това Деймън ѝ се показваше като дете, гладуващо и страдащо, приковано с вериги към една скала,

която никой не можеше да достигне. И тя искаше да утеша и приласкае това дете.

Елена прегърна момчето, залюля го в прегръдката си, разтри ръцете и краката му, сгуши го в духовното си тяло.

Отначало детето оставаше напрегнато, все още леко настръхнало в прегръдката ѝ. Но не след дълго започна да се поотпуска, когато се увери, че нищо лошо няма да го сполети от допира му до нея. Елена усети как дребното му телце се стопли и то лека-полека започна да се унася в сън. На нея до болка ѝ се искаше да бди над малкото създание, да го пази и закриля.

Броени минути след като детето заспа, на Елена ѝ се стори, че върху устните му се появи лека усмивка. Притисна го още по-силно към гърдите си и също се усмихна щастливо. Мислеше за някого, който я бе държал в обятията си, докато плачеше. Когато тя не бе забравила, никога не можеше да го забрави, но от този спомен мъка скова гърдите ѝ. Той бе толкова ценен за нея и сега бе ужасно важно да си припомни за него. Трябваше... да, трябваше... на всяка цена трябваше да го *намери*...

И тогава внезапно спокойният сън на съзнанието на Деймън бе нарушен от силен звук, примесен с приток на светлина и енергия. Елена, макар да нямаше много опит със Силата, разбра, че всички тези стихии бяха пробудени от спомена за едно-единствено име.

Стефан.

О, Господи, тя го бе *забравила*. За няколко минути си бе позволила да потъне в нещо, което означаваше да го забрави. Да заличи страданията от всички онези самотни часове късно през нощта, когато лееше сълзи, споделяше скръбта и страха си единствено с дневника си. Сегне покоят и утехата, предложени от Деймън, наистина я бяха накарали *да забрави Стефан*, да забрави как може би в същия този миг той ужасно страдеше.

– Не, не! Остави ме! Пусни ме! – развика се тя сред мрака, докато се бореше да се освободи. – Трябва да го намеря, не мога да повярвам, че забравих...

– Елена. – Гласът на Деймън беше спокоен и нежен. Или поне лишен от емоции. – Ако продължаваш да се мяташ така, ще те изпусна, а все още сме доста нависоко.

Тя отвори очи и всичките ѝ спомени за някаква скала и приковано към нея малко дете мигом се разлетяха във всички посоки като пух от глухарчета. Изгледа Деймън обвинително.

– Ти... ти...

– Да, да – съдржано ѝ кимна Деймън. – Можеш да ме обвиняваш колкото искаш. Защо не? Но *не* съм ти внушавал нищо, *не* съм те ухапал. Само те целунах. Твоите Сили направиха всичко останало. Те могат да бъдат неконтролируеми и в същото време страхотно неустойими. Казано съвсем честно, *аз* никога не съм имал намерение да бъда засмукан толкова надълбоко – ако ми простиш тази игра на думи.

Говореше нехайно, но Елена внезапно си спомни разплаканото момченце и се запита дали действително бе толкова безразличен, колкото изглеждаше.

Но нали това е основната му способност? – припомни си тя с горчивина. Нали бе тъй умел в манипулирането на сънищата, фантазиите и насладата, оставащи в умовете на... донорите му. Елена отлично помнеше, че момичетата и младите жени, станали плячка на Деймън, го обожаваша и единствените им оплаквания се свеждаха само до това, че не ги посещаваше достатъчно често.

– Да, зная – промълви Елена, докато бавно се спускаха към земята. – Но това повече няма да се повтори, защото мога да целувам само един мъж – Стефан.

Деймън тъкмо отвори уста, за да ѝ отговори, когато проехтя гневно обвиняващ глас, сякаш изразяващ чувствата на самата Елена. Толкова сърдит глас, че

притежателят му явно не се вълнуваше от последиците. Глас, който напомни на Елена за още една личност, която тя бе забравила.

– КОПЕЛЕ ПРОКЛЕТО! ВЕДНАГА Я СВАЛИ ДОЛУ, ДЕЙМЪН!

Мат.

Елена и Деймън се завъртяха и елегантно се приземиха точно до ягуара. Мат моментално се втурна към нея, сграбчи ръката ѝ и я издърпа настрана, за да я огледа, както се проверява човек след инцидент на пътя. Особено зорко огледа шията ѝ. Елена отново се почувства крайно неудобно, застанала само по дантелената си бяла нощница пред двете момчета.

– Добре съм, наистина – побърза да успокои Мат. – Само съм леко замаяна, но скоро ще се съвзема.

Мат въздъхна облекчено. Може би вече не беше така влюбен в нея както някога, но Елена знаеше колко дълбоко е загрижен за нея и така щеше да бъде винаги. Той бдеше над нея не само защото за него тя си оставаше гаджето на Стефан, но и защото я ценеше и обичаше като приятел. Знаеше също, че Мат никога нямаше да забрави времето, когато бяха заедно.

Освен това Мат безпределно ѝ вярваше във всичко. Затова ѝ повярва и сега, щом го увери, че е добре. Дори удостои Деймън с поглед, който не беше изцяло враждебен. След това двете момчета се втурнаха към вратата на ягуара откъм мястото на шофьора.

– О, не, само това не! Вчера ти шофира и ето какво ни сполетя! Ти самият каза, че ни преследват вампири!

– Какво, аз ли съм виновен според теб? Вампирите са проследили тази огромна яркочервена кола и това е пак по моя вина, така ли?

Мат, стиснал зъби и зачервен, гледаше сърдито Деймън.

– Само ти напомням, че трябва да се редуваме на волана. Сега е мой ред.

– Не помня някой да е споменавал за подобно редуване. – Деймън се опита думите му да прозвучат нехайно, но в тона му се прокрадна заядлива нотка. – И ако трябва да се кача в колата, ще я *карам аз*.

Елена се изкашля, но нито един от двамата не ѝ обърна внимание.

– Няма да се кача в колата, ако ти шофираш! – гневно извика Мат.

– *Аз* пък няма да вляза в нея, ако *ти* шофираш! – лаконично го отрязва Деймън.

Елена се изкашля още по-шумно и накрая Мат си спомни за нейното съществуване.

– Добре де, не можем да оставим през цялото време Елена да ни вози дотам, закъдето сме тръгнали – изрече той, преди още на Елена да ѝ хрумне за тази възможност. – Освен ако не стигнем още днес – довърши и изгледа Деймън сърдито.

– Няма да е днес – поклати глава Деймън. – Аз имам грижата за маршрута. Освен това, колкото по-малко хора знаят накъде сме се запътили, толкова по-безопасно ще е. Ти няма да можеш да ни издадеш, ако не знаеш накъде пътуваме.

На Елена ѝ се стори, сякаш някой притисна кубче лед към тила ѝ. Начинът, по който Деймън произнесе последните думи...

– Но те сигурно вече знаят къде отиваме, нали? – попита тя делово, отърсвайки се от мрачните предчувствия. – Те знаят, че искаме да спасим Стефан. Знаят и къде се намира Стефан.

– О, да. Те ще разберат, когато се опитаме да навлезем в Тъмното измерение. Но въпросът е през коя порта ще проникнем? И кога? Ако успеем да се отървем от преследвачите, ще ни остане само притеснението за състоянието на Стефан и как да се справим с надзирателите в затвора.

Мат го изгледа смутено.

– А колко са тези порти?

– Хиляди. Навсякъде, където се пресичат три лей линии, може да съществува такава порта. Но откакто европейците прогониха коренните жители на Америка от родните им земи, повечето от портите към Тъмното измерение вече не се използват и не се поддържат, както в доброто старо време – обясни им Деймън и мрачно повдигна рамене.

Елена настръхна от възбуда, примесена с тревога.

– Защо просто не потърсим портата, която е най-близо, и да преминем през нея?

– И да изминем целия път, пътувайки под земята? Вие двамата нищо не разбирате. Преди всичко се нуждаете от *мен*, за да влезете през портата, а дори и след това нищо приятно няма да ни очаква.

– Неприятно за кого? За нас или за теб? – мрачно попита Мат.

Деймън ги удостои с продължителен, безизразен поглед.

– Ако сами пробвате да влезете през такава порта, много скоро ще пострадате. Докато с мен ще се чувствате неудобно, но и с това може да се свикне. А колкото до това, как се пътува под земята дори и за няколко дни... Е, ще се убедите сами, евентуално. – Додаде Деймън и се усмихна загадъчно. – И пътуването ще трае много, много по-дълго, отколкото ако влезем през главната порта.

– Защо? – попита Мат, както винаги готов да задава точно тези въпроси, на които Елена не искаше да узнае отговорите.

– Защото ще се озовем в джунгла, където най-малката ни грижа ще бъдат висящите от дърветата пиявици, дълги по метър и половина. А може и да попаднем сред пустош, в която всеки враг много лесно ще ни открие... а там *всеки* е наш враг.

Последва пауза. Елена *сериозно* се замисли. Дей-

мън изглеждаше съвсем откровен. Личеше си, че не му се искаше кракът му да стъпи там, а специално него толкова малко неща бяха способни да го смутят. Той обичаше *предизвикателствата*. Освен това, ако се окаже, че така ще изгубят наистина повече време...

– Добре – рече Елена бавно. – Ще действаме според твоя план.

Двете момчета веднага се втурнаха към дръжката на вратата до седалката на шофьора.

– *Слушайте* – заговори Елена, без да ги погледне в лицата. – *Аз* ще бъда зад волана на *моя* ягуар, докато не стигнем до следващия град. Но първо само аз ще вляза вътре в колата, за да се преоблека за път, а може дори и да подремна за няколко минути. Мат може да потърси някакъв поток наблизко, където да се измие. После се отправяме до най-близкия град, за да се нахраним. А след това...

– ... можем да продължим с препирните – довърши Деймън вместо нея. – Действай както си решила, скъпа. Ще се срещнем при закусувалнята с мазнотии, която избереш.

Елена кимна.

– Сигурен ли си, че ще ни намериш? Аз наистина ще *се* опитам да скрия аурата си.

– Само че този червен ягуар дори и в най-затънтеното градче по това шосе ще изглежда толкова подозрително, колкото и някое НЛЮ – изтъкна им Деймън.

– А защо просто не дойдеш с нас... – гласът на Мат изведнъж заглъхна. Понякога забравяше, че Деймън е вампир, въпреки че тъкмо това го изпълваше с най-силно негодувание към него.

– Значи смяташ да тръгнеш пръв, за да издебнеш някое малко момиче, запътило се към летните занимания в училището? – продължи Мат. Сините му очи бяха потъмнели от гняв. – И ще ѝ се нахвърлиш, за да я отведеш някъде, където никой няма да чуе писъците

й, за да отметнеш главата й назад, преди да забиеш *зъбите* си в *шията* й.

Този път паузата беше много по-дълга. Накрая Деймън заговори с тон, в който се прокрадваше лека обида:

– Няма да го направя.

– Това правиш ти, както и себеподобните ти. Направи го и с *мен*.

Елена разбра, че е крайно време за драстични мерки: да напомни истината.

– Мат, Мат, не е бил Деймън. Направил го е Шиничи. И ти го *знаеш*. – Нежно улови Мат за ръката и го завъртя към себе си, за да го принуди да я погледне в очите.

Но Мат още дълго не пожела да я погледне. Измина доста време и Елена започна да се опасява, че той няма да отстъпи пред молбата й. Накрая все пак вдигна глава и тя се взря в очите му.

– Добре – тихо рече той. – Ще го приема. Но самата ти знаеш, че отива да се напие с човешка кръв.

– Но от доброволен донор! – извика Деймън, който винаги се бе отличавал с превъзходен слух.

Мат отново се вбеси.

– Защото ти ги заставяш да го желаят! Първо ги хипнотизираш...

– Не, не действам така.

– Тогава им „влияеш“ по някакъв друг начин. На теб ще ти хареса ли да...

Застанала зад гърба на Мат, Елена правеше гневни знаци на Деймън, все едно разгонваше пилета. Деймън отначало само вдигна вежди, но сетне сви елегантно рамене и се подчини на настойчивата й безмълвна молба. Силуетът му се разми, докато приемаше формата на гарван, за да изчезне бързо като точка на фона на изгряващото слънце.

– Не смяташ ли – промълви Елена тихо, – че е по-добре да хвърлиш онзи кол? В противен случай Деймън ще се държи като пълен параноик.

Мат гледаше настрани, отбягвайки погледа й, но накрая кимна утвърдително.

– Ще го хвърля долу, когато сляза, за да се измия в потока – промърмори той, докато оглеждаше мрачно изкаляните си крака. – А пък ти – додаде – е най-добре да влезеш в колата и да се опиташ малко да поспиш. Изглеждаш много уморена. Нуждаеш се от сън.

– Събуди ме след два часа – поръча му Елена, без да подозира, че след два часа ще съжалява за това много повече, отколкото можеше да очаква.